

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПРЕДГОВОР

chitanka.info

Колко от вас знаят какво представлява цветето „калдъръмче“? Едно приятно растение с много красиви цветове, обагрени в най-разнообразни краски, което има обичая да расте там, където не го искат ☺. Не, сериозно — дори в асфалтираните тротоари или в огромните бетонни плочи върху гаражи и съборетини тук-там току изникне по някое от тези издръжливи цветя. Собствениците (или набедените за такива...) не ги искат, изкореняват ги, дразнят се от факта, че цветността им нарушава така любимата им сива и бездушна пустош... но на калдъръмчетата изобщо не им пука. Те си растат напук на „архитектите“ на градската скука.

Защо започвам толкова лирично? Защото съвременната българска остросюжетна литература е точно като въпросното растение. Тя не е желана на парадните места в продаващите хималайска сол и оцветявки книжарници. Не я рекламират бурно по телевизията-майка. Не канят нейните автори по сутрешни и вечерни блокове, за да обясняват как са се напили предния ден или как са превели с Google Translate нещо и са го обявили за свое. Но въпреки всичко от време на време, независимо от усилията на всевъзможните „издателчета“ и „редакторчета“, на бял свят скромно подава глава едно подобно „цвете“. И расте напук на целия геноцид, който се извършва в момента над новата българска литература.

Даниел Иванов е един от тези млади автори — в момента държите в ръце дебютната му книга — които дръзват да надигнат глава, несъгласни със символ-веруюто на съмнително забогателите издатели: да се опростачва народът ежесекундно и с всички възможни средства. Даниел, за разлика от всички останали цапаци хартията графомани, има какво да каже. И го прави добре — пак, за разлика от тях. Даниел не вкарва в разказите си изсмукани от пръстите псевдобългарски сюжетченца, които могат да докарат мозъчен удар на носорог аутист. Даниел просто отваря очи за света около себе си, вдъхновява се от неща, които за обикновения човек изглеждат тривиални, и пише. Резултатът винаги е завладяващ. Няма значение дали ще избере да ни срещне с жена, която отмъщава за дъщеричката си („Списъкът“), с малко дете, изправило се срещу напълно реални демони („Блатна треска“), с човек, който е принуден да преживее собствената си смърт („В пръстта“), полицейски инспектор, който открива, че приятелството невинаги е такова, каквото изглежда

(„Лексикон“), или началник-смяна във фабрика за играчки, който буквално се спъва в едно демонично куфарче („Куфарчето на дявола“)... и така нататък, и така нататък.

Сетингът (мястото, където се развива действието) също е много показателен за всяка книга. Както е известно, българските читатели най-общо се делят на две части: такива, които харесват сетинг с баба Пенка, чичо Йовчо и магарето Ицо, и такива, които предпочитат онова, което четат, да звучи повече като Стивън Кинг и по-малко като Ст. Ц. Даскалов. Даниел е решил да не обиди никого и предлага както разкази, в които действието се развива в България (в един от случаите това даже е последната оцеляла държава на света — разказа „Кончевихрогонче“!), така и ситуирани в южноамериканските джунгли, в Оукдейл, малко блатно градче на запад от Ню Орлиънс, и къде ли не още.

Отделно ще ви зарадва и чувството за хумор на автора — нещо, без което според мен всяка една книга започва да звучи като преразказ на телефонен указател. Предполагам, че ще ви накара да се усмихнете най-вече „Елитната бригада и секретни елиминатори“ (накратко „ЕБИСЕ“ от „Сблъсък в Амазония“), но има и доста други сполучливи попадения ☺.

Както казваше учителят ми по НВО, „не съм казвал, но ще повторя“. Фактът, че в момента държите тази книга в ръцете си, вероятно е най-хубавото нещо, което ще ви се случи в близките няколко дни, месеца или години. Имате невероятния късмет да се сблъскате с първите стъпки на един твърде обнадеждаващ автор. Затова, ако книгата ви е харесала, препоръчайте я на някой свой познат. Разпространете слуха, че в България има и добри писатели.

Как да ги разпознаете ли? Ами първо, няма да чуete имената да се споменават от онези безлики думбази — унищожители на таланти, които умират да се правят на по-интелигентни от вас и зад заекващите славословия за чужди блудкажи прикриват собствената си некадърност. И второ, повечето издават в GAIANA.

Търсете калдъръмчето! ☺

Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.